

31980L0876

23.9.1980

DZIENNIK URZĘDOWY WSPÓLNOT EUROPEJSKICH

L 250/7

DYREKTYWA RADY

z dnia 15 lipca 1980 r.

w sprawie zbliżenia ustawodawstw Państw Członkowskich odnoszących się do prostych amonowych nawozów azotanowych o wysokiej zawartości azotu

(80/876/EWG)

RADA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę Gospodarczą, w szczególności jego art. 100,

uwzględniając wniosek Komisji ⁽¹⁾,uwzględniając opinię Parlamentu Europejskiego ⁽²⁾,uwzględniając opinię Komitetu Ekonomiczno-Społecznego ⁽³⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

dyrektywa Rady 76/116/EWG z dnia 18 grudnia 1975 r. w sprawie zbliżenia ustawodawstw Państw Członkowskich odnoszących się do nawozów ⁽⁴⁾ ustanowiła już reguły wspólnotowe dotyczące oznaczania, składu, etykietowania i opakowań zbiorczych najważniejszych nawozów prostych i wieloskładnikowych we Wspólnocie; nawozy oparte na azotanie amonowym są w szczególności przedmiotem niniejszej dyrektywy; wydaje się jednak niezbędne, uwzględniając szczególny charakter tego typu nawozu oraz wymagania jakie on pociąga za sobą w odniesieniu do bezpieczeństwa publicznego, zdrowia i ochrony pracowników, ustanowienie dodatkowych reguł wspólnotowych dotyczących tych nawozów;

azotan amonu jest zasadniczym składnikiem różnorodnych produktów, z których niektóre są przeznaczone do stosowania jako nawozy, a inne jako materiały wybuchowe; z powodu rozbieżności między przepisami krajowymi dotyczącymi klasy-

fikacji produktów stosowanych jako nawozy w stosunku do innych produktów opartych na azotanie amonu, przepisy kontrolujące wprowadzanie do obrotu nawozów opartych na azotanie amonu są odmienne w różnych Państwach Członkowskich; z powodu takich rozbieżności utrudniony jest handel prostymi amonowymi nawozami azotanowymi, o wysokiej zawartości azotu, na terytorium Europejskiej Wspólnoty Gospodarczej;

takie przeszkody w ustanowieniu wspólnego rynku mogą być ograniczone lub nawet wyeliminowane, jeśli te same wymagania zostaną przyjęte przez wszystkie Państwa Członkowskie jako uzupełniające lub zastępujące obecne przepisy;

niektóre produkty objęte niniejszą dyrektywą mogłyby, w pewnych przypadkach, być stosowane do celów innych niż te, do których były przeznaczone, co mogłoby spowodować zagrożenie dla osób i mienia; Państwa Członkowskie nie powinny zatem powstrzymać się przed przyjmowaniem odpowiednich kroków, aby uniknąć takiego zastosowania;

przede wszystkim niezbędne jest w tym celu oraz w interesie bezpieczeństwa publicznego, określenie na poziomie wspólnotowym, cech i właściwości wyróżniających proste amonowe nawozy azotanowe, o wysokiej zawartości azotu, od odmian azotanu amonowego stosowanego w wytwarzaniu produktów wykorzystywanych jako materiały wybuchowe;

⁽¹⁾ Dz.U. C 16 z 23.1.1976, str. 4.

⁽²⁾ Dz.U. C 125 z 8.6.1976, str. 43.

⁽³⁾ Dz.U. C 204 z 30.8.1976, str. 10.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 24 z 30.1.1976, str. 21.

proste amonowe nawozy azotanowe, o wysokiej zawartości azotu, powinny odpowiadać niektórym cechom, aby zapewnić ich nieszkodliwość; ponadto, kilka Państw Członkowskich chce mieć swobodę poddawania takich nawozów badaniu odporności na detonację przed lub po wprowadzeniu ich na rynek;

określenie metod analizy i nadzoru, jak również wszelkich zmian i dodatków do nich, które uwzględnią postęp techniczny, stanowią środki o charakterze technicznym, za których przyjęcie odpowiada Komisja, tak aby procedura mogła być uproszczona i przyspieszona;

postęp techniczny wymaga szybkiego przyjęcia wymagań technicznych niniejszej dyrektywy; procedura została już ustanowiona w art. 10 i 11 dyrektywy 76/116/EWG w celu dostosowania dyrektyw dotyczących nawozów do postępu technicznego,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

Artykuł 1

1. Bez uszczerbku dla stosowania dyrektywy 76/116/EWG, niniejszą dyrektywę stosuje się do prostych amonowych nawozów azotanowych, o wysokiej zawartości azotu, wprowadzonych na rynek Państw Członkowskich Wspólnoty.

2. Do celów niniejszej dyrektywy, termin „nawozy” oznacza produkty oparte na azotanie amonowym wytwarzane chemicznie do stosowania jako nawóz i zawierające ponad 28 % wagowo azotu, które mogą zawierać dodatki nieorganiczne lub substancje obojętne takie jak: mielony wapień lub mielony dolomit, siarczan wapniowy, siarczan magnezu i kizeryt.

3. Dodatki nieorganiczne lub substancje obojętne inne niż te wymienione w ust. 2, które stosuje się do przygotowywania nawozu wieloskładnikowego nie mogą zwiększać jego wrażliwości na ciepło lub jego skłonności do detonacji.

Artykuł 2

Aby nawóz kwalifikował się do opisu „nawóz EWG”, musi on odpowiadać cechom oraz ograniczeniom określonym w załączniku I. Osoba odpowiedzialna za wprowadzenie nawozu do obrotu, mająca miejsce zamieszkania lub siedzibę we Wspólnocie, poświadczają tę zgodność przez użycie opisu „nawóz EWG”.

Artykuł 3

Jedynie nawóz pakowany może być dostępny dla użytkownika ostatecznego.

Międzynarodowe zasady dotyczące przewożenia substancji niebezpiecznych nadal stosuje się do przewozu nawozów.

Artykuł 4

Żadne Państwo Członkowskie nie może, ze względu na wymogi ustanowione w niniejszej dyrektywie, zakazywać, ograniczać lub utrudniać wprowadzania do obrotu nawozu posiadającego opis: „nawóz EWG” i odpowiadającego wymogom niniejszej dyrektywy.

Artykuł 5

Przepisy niniejszej dyrektywy nie stanowią przeszkody w podjęciu uzasadnionych względami bezpieczeństwa publicznego, środków mających na celu, zakaz, ograniczenie lub utrudnienie wprowadzania nawozów do obrotu.

Artykuł 6

Państwa Członkowskie podejmą wszelkie niezbędne środki mające na celu zapewnienie, aby nawozy wprowadzone do obrotu na podstawie opisu „nawóz EWG”, spełniały przepisy niniejszej dyrektywy oraz jej załącznika I.

Artykuł 7

1. Bez uszczerbku dla środków, określonych w art. 6, Państwa Członkowskie mogą, jeśli zechcą, przeprowadzić dodatkową kontrolę „nawozu EWG”. Taka kontrola może być przeprowadzona przed lub po wprowadzeniu nawozu do obrotu, albo na obu etapach równocześnie.

2. Do tej kontroli, stosuje się jedynie badanie określone w załączniku II.

3. „Nawóz EWG”, który spełnia wymagania niniejszej dyrektywy oraz, gdzie to wymagane przez Państwo Członkowskie, badanie odporności na detonację określone w załączniku II, nie podlega przepisom prawa krajowego, w szczególności dotyczącym przechowywania, które są tak rygorystyczne jak te stosujące się do produktów, które nie spełniają tych wymagań.

Artykuł 8

1. Zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 11 dyrektywy 76/116/EWG ustanawia się, co następuje:

— metoda sprawdzania zgodności z wymogami załącznika I pkt 1, 2 i 6 i metoda przeprowadzania badania określonego w załączniku II,

— liczba cykli termicznych określonych w załączniku II, którym ma być poddany nawóz. Są przynajmniej dwa cykle termiczne,

— analiza i metody pobierania próbek,

— maksymalny dopuszczalny poziom metali ciężkich.

2. Jakiegokolwiek zmiany niezbędne do dostosowania metod określania składu i właściwości nawozów oraz metody przeprowadzania badania odporności na detonację do postępu technicznego, przyjmuje się w ramach tej samej procedury.

3. W ramach tej samej procedury, trzy lata po wykonaniu niniejszej dyrektywy, podejmuje się decyzję w sprawie czy wymóg dwóch cykli termicznych dla badania określonego w załączniku I sekcja 1, powinien być utrzymany.

Artykuł 9

1. W przypadku, gdy Państwo Członkowskie ma uzasadnione podstawy, aby sądzić, iż nawóz spełniający wymagania niniejszej dyrektywy, stanowi zagrożenie dla bezpieczeństwa lub zdrowia, może ono czasowo zakazać wprowadzania do obrotu nawozu na swoim terytorium lub poddać go specjalnym warunkom. Państwo niezwłocznie powiadamia o tym inne Państwa Członkowskie oraz Komisję, podając przyczyny swojej decyzji.

2. Komisja w ciągu sześciu tygodni konsultuje się z zainteresowanymi Państwami Członkowskimi, a następnie przekazuje im bezzwłocznie swoją opinię i podejmuje odpowiednie kroki.

3. Jeżeli Komisja uzna, iż dostosowania techniczne do niniejszej dyrektywy są niezbędne, to takie dostosowania przyjmuje Komisja lub Rada, zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 8. W takim przypadku Państwo Członkowskie, które pod-

jęło środki ostrożności, może utrzymać je do momentu wejścia w życie takich dostosowań.

Artykuł 10

1. Państwa Członkowskie przyjmują i opublikują przepisy, niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy, w ciągu 18 miesięcy od jej ogłoszenia i niezwłocznie powiadomią o tym Komisję.

Państwa Członkowskie zastosują wspomniane przepisy od dnia 1 stycznia 1984 r.

2. Państwa Członkowskie zapewnią, aby Komisja była powiadomiona o tekstach przepisów prawa krajowego przyjętych w dziedzinach objętych niniejszą dyrektywą.

Artykuł 11

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do Państw Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 15 lipca 1980 r.

W imieniu Rady
J. SANTER
Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK I

CECHY ORAZ OGRANICZENIA DLA PROSTYCH AMONOWYCH NAWOZÓW AZOTANOWYCH O WYSOKIEJ ZAWARTOŚCI AZOTU**1. Porowatość** (retencja oleju)

Retencja oleju nawozu, który musiał najpierw zostać poddany dwóm cyklom termicznym o temperaturze wahającej się 25-50 °C, nie może przekraczać 4 % w masie.

2. Składniki palne

Procent w masie materiału palnego mierzony w przeliczeniu na węgiel nie może przekraczać 0,2% dla nawozów mających zawartość azotu przynajmniej 31,5 % w masie i nie może przekraczać 0,4 % dla nawozów mających zawartość azotu przynajmniej 28 %, lecz mniejszą niż 31,5 % w masie.

3. pH

Roztwór 10 g nawozu w 100 ml wody musi mieć pH przynajmniej 4,5.

4. Analiza wielkości cząsteczki

Nie więcej niż 5 % w masie nawozu musi przechodzić przez sito o 1 mm siatce i nie więcej niż 3 % w masie musi przechodzić przez sito o 0,5 mm siatce.

5. Chlor

Maksymalną zawartość chloru ustala się na 0,02 % w masie.

6. Metale ciężkie

Metali ciężkich nie należy dodawać celowo, a wszelkie ślady, które są przypadkowe w procesie produkcji, nie powinny przekraczać ograniczenia ustalonego przez Komitet.

ZAŁĄCZNIK II

OPIS BADANIA ODPORNOŚCI NA DETONACJĘ OKREŚLONEGO W ART. 7

Badanie musi być przeprowadzone na reprezentacyjnej próbce nawozu. Przed poddaniem badaniu odporności na detonację, cała masa próbki powinna być poddana cyklom termicznym nie więcej niż pięć razy.

Nawóz musi być poddany badaniu odporności na detonację w poziomej rurce stalowej w następujących warunkach:

stalowa rurka bez szwu

Długość rurki:	przynajmniej 1000 mm
Nominalna średnica zewnętrzna:	przynajmniej 114 mm
Nominalna grubość ścianki:	przynajmniej 5 mm
Pobudzacze:	rodzaj i masa wybranego pobudzacza powinny być takie, aby maksymalizować ciśnienie detonacji stosowane do próbki w celu określenia jej podatności na przenoszenie detonacji
Temperatura badania:	15–25 °C
Ołowiane cylindry do wykrywania detonacji:	średnica 50 mm wysokość 100 mm

umieszczone w odstępach co 150 mm i podpierające rurkę poziomo. Badanie należy przeprowadzić dwukrotnie. Badanie uznaje się za rozstrzygające, jeśli w obu badaniach jeden lub więcej podpierających ołowianych cylindrów zostanie zmiażdżonych o mniej niż 5%.
